

Dette kan jo simpelthen lade aftrykke den Forestilling, hvormed det forelægger Hans Majestæt Kongen Dekretet til Underkrift. Ganske vist er dette kun en Form, men i det konstitutionelle Liv spiller Formen en vis Rolle. — Dette var den formelle Henseende, hvori Ministeriet ikke har lettet Forsvarssagens Gjennemførelse her i Thinget; men heller ikke med Hensyn til Realiteten kan man sige, at det høitærede Ministerium egentlig har lettet Sagens Gjennemførelse. Saa vidt jeg kan skjønne — jeg bevæger mig med en vis Usikkerhed paa det militære Omraade — er der, naar vi skulle forsøre os, en Hovedopgave at løse, nemlig den, i ugunstigste Tilfælde at kunne skaffe oor Hær, som bestaar af Landets Sønner, et Sted, hvor den kan ty hen, isald Krigslykken gaar den imod, for at den ikke skal komme til at staa imellem de to høist ubehagelige Alternativer, enten at blive trængt ud i Vandet eller at blive tagen tilfange. I denne Henseende opviser jo den nyeste Krigshistorie Exemppler paa, at store Armeer kunne blive tagne tilfange eller trængte ud over Grændsen, og Grændsen er her Vandet. Det er altsaa den Hovedopgave, som skal løses; men det forekommer mig, at Regjeringsforslaget lige saa lidt som Mindretalsforslaget rammer denne Opgave; tværtimod. Nu siger man, at Opgaven er den at forhindre, at enhver som helst Sjende ved at bombardere Kjøbenhavn skal kunne tvinge os til at afslutte Alliancer, som vi ellers ikke vilde afslutte, eller tvinge os ind paa en Bane, vi ellers ikke vilde ind paa, kort sagt, maa synes at frygte for en Gjentagelse af, hvad der skete i 1807. Jeg frygter nu ikke dette saa meget, og det alene af den Grund, at vi ikke længere have en Flaade, der kunde være en saa stærk Løffemad som den Gang for en Magt, der skulde benytte den i sin egen Interesse. Naturligvis kan det Formaal, man her attraar at naae, være en Opgave, men ikke en Hovedopgave. Det er kun en meget ringe Del af den hele Opgave, og nu vil det høitærede Ministerium offre alle de Penge, som vi Andre have erklæret at ville anvende til Befæstningsagen i det Hele, paa en saadan Sideopgave! Det forekommer mig, at dette vilde være noget overilet. Det høitærede Ministerium har nu imidlertid sat sig det fast i Hovedet, at det vil have dette faste Fort paa Middelgrunden; baade Ministeriet og Mindretallet staa fast paa, at vi maa have et saadant Fort, thi ellers kunne vi aldrig blive enige. Det er muligt, at det under visse Omstændigheder kunde være i sin Orden at bygge et saadant Fort; men det maa dog ganske anderledes end hidtil undersøges, hvorledes Befæstningsplanen i det Hele skal være, før man skrider til en saa væsentlig Udgift, der fuldstændig vilde præjudicere Sagen og medføre, at vi derved foregreb enhver senere Beslutning. Derfor vi nemlig bygge dette faste Fort ved Kjøbenhavn med en Beføstning af ca. 14 Millioner, og altsaa løse,

om end ikke fuldstændigt, den ene Del af Opgaven, nemlig at sikre Kjøbenhavn mod pludseligt Angreb fra Sø siden, saa staa dog den anden og langt vigtigere Del af Opgaven tilbage, nemlig at skaffe vor Hær et Tilflugtssted; men nu tør jeg nok spørge: Naar denne Opgave, som er Hovedopgaven, skal løses, hvad saa? Ja, jeg kan ikke skjønne rettere, end at man med logisk Nødvendighed vil komme til paa Landsiden af Kjøbenhavn at fortsætte det Forsvar, man har begyndt paa Sø siden. Jeg veed nok, at det er det Mindretal og den høie Regjering sige Nei dertil, men det kan ikke hjælpe. Der er en vis indre logisk Sammenhæng imellem Tingene, hvorfra man ikke kan komme bort. Hvis vi ikke selv ville gaa til en saadan Befæstning, ville dog vore Efterkommere med logisk Nødvendighed komme til den, thi vi have anvendt 14 Millioner paa at begynde Sagen, og man veed, at man, naar der først er sat Penge paa en Sag, ikke vil spille de Beføstninger, man allerede har gjort, men fortsætter det Begyndte. Jeg skulde ogsaa tage meget feil, om det ikke forholder sig saa, at vi ikke vilde være kommet til dette faste Fort, hvis vi ikke allerede havde de smaa Forter ved Kjøbenhavn, hvilke fra alle Sider erkjendes for at være ubrugelige, saaledes som de nu ere, eller i det Høieste dog kun brugelige for kommercielle Interesser. En af vore bedste Fædrelandsvenner, en Mand, som vi desværre her maa savne, idet han har maattet gaa til Udlandet til repræsentative Forsamlinger, har i sin Tid sagt i denne Sal — jeg har selv hørt det —: „kast dog ikke disse Millioner i Vandet“, og han har altsaa haft ligesom en Forudfølelse af, at der ikke vilde hengaa lang Tid, inden disse Forter vilde være aldeles ubrugelige. Efter min Overbevisning vilde altsaa Anlæggelsen af et Fort paa Middelgrunden tidligere eller senere føre til en Befæstning af Kjøbenhavn ogsaa mod Landsiden. Jeg har ikke militær Indsigt nok til at kunne udtale mig om, hvorvidt vi overhovedet have Mandstab nok til at forsvare et befæstet Kjøbenhavn. Det er Noget, jeg ikke er kompetent til at dømme om; men de Udtalelser, jeg hidtil har hørt om dette Spørgsmaal, have rigtignok ikke kunnet overbevise mig om, at vi virkelig have Mandstab nok til en saadan Befæstning. Den høitærede Conseilspresident kom igaar med en Udtalelse, som jeg skal tillade mig at fæste mig noget nærmere ved. Han sagde — og det gjorde mig ondt at høre ham sige det —, at han ikke troede, vi vare i Stand til at holde Sylland, og at han derfor heller ikke vilde indlade sig paa at medvirke til Befæstninger derovre; kun et Par Millioner vilde han anvende derpaa, saaledes som foreslaet af Mindretallet, idet han ikke ansaa dette for nogen betydelig Sum. I denne Udtalelse ligger, at det høitærede Ministerium lige fra første Færd af slet ikke har havt noget aabent Die for, at det saarlige Punkt for os slet ikke er Kjøbenhavn, men Sylland. Det er mig